

Києві, до іншого органу з таким же керівництвом. Децентралізація має на меті створення такого механізму державного устрою, який дозволяв би вирішувати усі важливі питання на місцях за активної участі жителів без зайвого втручання органів виконавчої вертикалі. Вирішувати, кому продати, подарувати чи надати в оренду ділянку, – це справа органів, які мають безпосереднє відношення до населення і контролюються ним. Управління державними землями повинно бути спущене на якомога нижчий рівень.

Перелік використаних джерел

1. Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в країні» №333р від 01 квітня 2014 року. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80>.
2. Проект Закону «Про деякі заходи щодо посилення ролі територіальних громад в управлінні земельними ресурсами» №1159 від 02 грудня 2014 року
3. Біленко С.Б. Децентралізація: земельні аспекти. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.epravda.com.ua/columns/2014/12/12/512464/>
4. Горлачук В.В. Управління землекористуванням: [підручник] / В.В. Горлачук, О.М. Гаркуша, В.Г. В'юн, В.В. Мельніченко, І.М. Песчанська, Д.М. Демченко: [за ред. В.В. Горлачука]. – Миколаїв: Іліон, 2006. – 376 с.
5. Ібатуллін Ш.І. Механізми управління земельними відносинами в контексті забезпечення сталого розвитку/ Ш.І. Ібатуллін, О.В. Степенко, О.В. Сакаль [та ін.]. – К.: Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України», 2012. – 52 с.

Олександр Мидриган

студент спеціальності «Геодезія та землеустрій»,

освітній ступінь «магістр»

Науковий керівник: **Трач І.В.**

к.с.-г.н., асистент кафедри геодезії та землеустрою,

Подільський державний аграрно-технічний університет

УДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ

РЕСУРСАМИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

У ході земельної реформи стало очевидним, що її законодавче тлумачення, в тому числі й щодо розвитку ринку земель, здійснюється

незадовільними темпами і не на належному рівні у зв'язку з недостатнім фінансуванням цих процесів.

Через відсутність необхідної законодавчої бази стримується розвиток іпотеки земель, розмежування земель державної та комунальної власності, ціноутворення на ринку земель тощо [1].

Окреслені проблеми визначають актуальність теми даного дослідження і свідчать про необхідність суттєвого вдосконалення державного регулювання земельних відносин, відповідної нормативної бази, землевпорядкування та докорінної зміни технології ведення і використання даних державного земельного кадастру.

Аналізуючи роботи таких вчених, як Лукінов І.І., Новаковський Л.Я., Даниленко А.С., Третяк А.М., Добряк Д.С., Горлачук В.В., В'юн В.Г., Соснін А.Я., Гнаткович Д.І. та інших, можна відокремити основні проблеми управління земельними ресурсами на сучасному етапі [2].

Мета дослідження полягає в теоретичному обґрунтуванні та розробці напрямів удосконалення системи державного регулювання земельних відносин на сучасному етапі земельної реформи в Україні.

Відповідно до статті 14 Конституції України земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави. Право власності на землю гарантується. Тому розробка і запровадження раціональних засобів державного управління земельними відносинами, гарантії прав власності на землю є одним із найактуальніших завдань [3].

На сьогоднішній день управління земельними ресурсами в Україні здійснюють Державний комітет України по земельних ресурсах та його територіальні органи.

З метою збереження, охорони й забезпечення раціонального використання землі як основи подальшого розвитку продовольчого ринку в

Україні необхідно виділити пріоритетні напрями діяльності держави в питаннях земельних відносин, а саме:

1) завершити формування земельного законодавства, зосередивши увагу на адаптації його до загальноєвропейських норм та на розвитку регіонального законодавства шляхом введення норм прямої дії (інструкцій, положень, статутів, методик та ін.) у розвиток Земельного кодексу України;

2) розбудувати Державний земельний кадастр як базову основу для ведення інших видів кадастрів, реєстрів, у тому числі й екологічних та природоохоронних;

3) на основі бази даних державного земельного кадастру ввести на повну потужність реєстраційну систему європейського зразка, яка включатиме реєстрацію не тільки земельних ділянок, а й іншого нерухомого майна, яке на ній знаходиться, в тому числі й обмеження та обтяження щодо них (принцип «одного вікна»), що скоротять багатостраждальні ходіння наших громадян по бюрократичних установах;

4) провести інвентаризацію земель державної власності з метою встановлення меж адміністративно-територіальних утворень (областей, районів, міст, селищ, сіл) і ввести абсолютно новий механізм щодо управління землями державної власності, який зробить неможливим її розкрадання та використання не на користь держави;

5) здійснити розмежування земель права державної і комунальної власності, тим самим підняти відповідальність за використання земельних ресурсів та посилити економічну базу місцевого самоврядування;

6) посилити роботу з підвищення правової та екологічної культури суб'єктів земельних відносин;

7) здійснити територіальну організацію агроландшафтів шляхом землевпорядкування землекористувань нових агроформувань, що забезпечить

їх саморегуляцію з мінімальними затратами енергії й ресурсів, підвищить їх стійкість до деструктивних природних процесів;

8) забезпечити документальне посвідчення права власності та права користування на земельні ділянки: власників земельних часток (паїв); громадян, які мають право на приватизацію земельних ділянок для будівництва й обслуговування жилого будинку, ведення особистого селянського господарства, садівництва, індивідуального дачного та гаражного будівництва, юридичних осіб [4].

Отже, посвідчення права власності громадян та юридичних осіб на земельні ділянки сприятиме створенню ринку земель сільськогосподарського призначення, формуванню високоефективних конкурентоспроможних сільськогосподарських підприємств на основі приватної власності на землю, що є невід'ємною складовою вдосконалення організації управління земельними ресурсами на регіональному рівні.

Перелік використаних джерел

1. Третяк А.М. Концепція вдосконалення земельних відносин в Україні / Третяк А.М. // Землевпорядний вісник. – 2006. – №3. – С. 27–30.
2. Третяк А.М. Стан та проблеми управління земельними ресурсами в Україні / Третяк А.М. // Вісник аграрної науки. – 2000. – №8. – С. 45–56.
3. Чисельність населення Харківської області: довідник / Харківське обласне управління статистики. – Х., 2005. – 32 с.
4. Шляхи підвищення ефективності управління земельними ресурсами міст України: збірник. – К.: Інформаційно-ресурсний центр реформування земельних відносин в Україні, 2005. – 335 с.
5. Третяк А.М. Управління земельними ресурсами та реєстрація землі в Україні / Третяк А.М. – К.: Інститут землеустрою УААН, 1998. – 224 с.
6. Формування ринку землі в Україні / за ред. А.С. Даниленка, Ю.Д. Білика. – К.: Урожай, 2002. – 280 с.